

LYNN
MESSINA

HANEBNÁ ZRADA

ROMÁN

HANEBNÁ
ZRADA

Copyright © 2018 by Lynn Messina

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Limrová, 2023

Cover © Adéla Korbělářová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3918-9 (pdf)

HANEBNÁ ZRADA

LYNN MESSINA

přeložila Karolina Limrová

OBSAH

<i>Kapitola první</i>	
<i>Kapitola druhá</i>	
<i>Kapitola třetí</i>	
<i>Kapitola čtvrtá</i>	
<i>Kapitola pátá</i>	
<i>Kapitola šestá</i>	
<i>Kapitola sedmá</i>	
<i>Kapitola osmá</i>	
<i>Kapitola devátá</i>	
<i>Kapitola desátá</i>	
<i>Kapitola jedenáctá</i>	
<i>Kapitola dvanáctá</i>	
<i>Kapitola třináctá</i>	
<i>Kapitola čtrnáctá</i>	

KAPITOLA PRVNÍ

Vera Hyde-Clareová sice soucítila se svou neteří, která se stala obětí násilného útoku a utrpěla bolestivá zranění, ale zároveň si nemohla pomoci a spatřovala v nastalé situaci jisté výhody. Nikomu by přirozeně *nepřála* tak oteklé oči, a už vůbec ne ubohému osiřelému dítěti, které přijala před více než dvaceti lety do péče, přestože tato sirota, jež byla její rodině povinována poslušností a vděčností, se v poslední době náhle a nevysvětlitelně chovala svévolně a neuctivě. Vera přece Bee nedovolila, aby se v mužských šatech, které vzala svému bratranci, vyplížila z domu a zúčastnila se pohřbu svého někdejšího nápadníka, obyčejného soudního úředníka, jenž zemřel na vrcholu sil. Netřeba dodávat, že pokud by byla požádána o svolení, jasně by jí to zakázala. Vzhledem k tomu, že si její neteř byla plně vědoma nepatřičnosti takového jednání, Veře připadalo jedině správné a spravedlivé přičíst vinu za onen nešťastný útok na vrub právě Bee.

Vzhledem k tomu, že Vera se o vzniklou situaci nijak nepříčinila, nečinilo jí nejmenší potíže ji využít ve svůj prospěch. Prohlásila, že Bea je stále příliš zraněná, než aby se mohla zúčastnit plesu pořádaného vévodou z Pembertonu. „Přirozeně bych si přála, abys mohla jít, už kvůli tobě samotné, vždyť být tu zavřená tři týdny není žádná legrace. Musíš se ale smířit s tím, že kdyby ses

s těmi barevnými skvrnami ve tváři objevila na veřejnosti, bylo by to nanejvýš skandální.“

Beatrice Hyde-Claireová na sebe pohlédla do zrcadla stojícího vedle kukačkových hodin a musela trvat na tom, že její pleť už vypadá zcela normálně. Po zraněních, která utrpěla, už nezbyla jediná stopa.

Teta nesouhlasně mlaskla, jako by se obávala, že rány, jež Bea utrpěla, jí mohly nenapravitelně poškodit zrak. „Ujišťuji tě, že pozůstatky těch zranění jsou na první pohled patrné každému, kdo se na tebe podívá. Ne, chce to alespoň ještě týden rekonvalescence.“

Pomyšlení, že by tu měla být další týden zavřená jako slepice v kurníku, Beu vyděsilo. „Opravdu si nemyslím...“

Teta Vera však byla neoblomná a zapřísahala se, že je její povinností chránit pověst své neteře a postavení rodiny. „Tvůj návrat do společnosti a přijímání hostů budou možné až ve chvíli, kdy nezbude ani náznak onoho hrozného neštěstí. Nyní navrhuji, aby ses odebrala do svého pokoje a přemýšlela o tom, jaké máš štěstí, že máš rodinu, která se o tebe tak stará. Jiní necitliví příbuzní by tě mohli nechat jít ven a riskovat odmítnutí a hanbu. Buď tak laskavá a nech mě teď projednat s paní Emersonovou menu na zítřejší večer.“

Bea by se ráda dál přela, ale věděla, že by jen plýtvala dechem. Teta byla zkrátka naprosto rozhodnutá, že kůže její neteře stále nese jasné stopy po nedávném bití. Konečně objevila způsob, jak svou nepředvídatelnou příbuznou dostat pod kontrolu, a nehodlala se ho vzdát ani o vteřinu dříve, než bude nutné. Získala teď přinejmenším další týden k dobru. Bea se sice nemohla dočkat, až dům na Portman Square opustí, ale dalších sedm dní věznění jistě zvládne.

Navzdory nepohodlí přece nemohla tetě zazlívat, že nastalou situaci využila ve svůj prospěch. Dokonce si uvědomila, že tetu

obdivuje, jak mazaně se zachovala. Takovou míru lstivosti a bezohlednosti od té šestačtyřicetileté ženy nečekala.

Teta Vera si navíc onu nešťastnou událost vyložila poměrně přesně. Bea za ten útok tak trochu mohla. Vždyť si oblékla Russellovy šaty, vykradla se z domu a pletla se do věcí, do kterých jí nic nebylo. V konkrétním popisu události se však teta samozřejmě mylila, protože vysvětlení, jež Bea rodině podala, bylo zcela smyšlené. Ve skutečnosti nebyla na pohřbu Theodora Daviese, soudního úředníka, s nímž měla tajný poměr. A ne, nenapadl ji jeho otec, který její snahu vyjádřit soustrast ovdovělé snášel považoval za flirtování. Panu Daviesovi, muži zlomenému žalem, samozřejmě nikdo nemohl mít za zlé, že se nedokázal zachovat rozumně a přičetně, když viděl, jak krásné truchlící matce jeho vnoučat věnuje pozornost zvláštním způsobem pohledný mladík se širokými rameny.

Takový poprask! A než onoho muže přemoženého bolestí stačila jeho manželka odtáhnout, ubohá Bea si vytrpěla své.

Samozřejmě to byl nesmysl. Bea totiž neměla žádného bývalého nápadníka z Chancery, který by se živil jako obyčejný soudní úředník. Ona totiž ve svých šestadvaceti letech nikdy žádného nápadníka neměla. Byla to obyčejně vyhlížející žena s hnědými očima, úzkými rty, bledou pletí a sprškou pih na tvářích a nosu. Měla útlu postavu, omezenou schopnost konverzace a nulový společenský úspěch. To málo sebevědomí, kterým kdysi disponovala – coby skromná dívka, která věřila, že pihiy na jejím obličejí působí roztomile –, se vytratilo v okamžiku, kdy o ní zákeřná slečna Broughamová se škodolibým úsměvem prohlásila, že je fádni. Než došlo ke společenské události, kterou v Lake Districtu pořádali pan a paní Skeffingtonovi, nedokázala ze sebe ve společnosti vypravit ani tři smysluplné věty.

Potom ale téměř zakopla o zkrvavené tělo Thomase Otleyho, obchodníka s kořením, který si v Indii vydělal pěkné jmění,

a všechno se změnilo. Zapletla se do tajemství obestírajícího jeho úmrtí, protože se ukázalo, že nikoho jiného ani v nejmenším nezajímá, kdo obchodníkovi prorazil lebku svícem. Vyšetřování tedy připadlo Beatrice a ona se toho ujala s překvapivou dovedností a úspěchem.

A mohla za to právě snaha dobrat se pravdy, že si vymyslela onu drobnou historku o soudním úředníkovi Theodoru Daviesovi. Měla tehdy podezření, že nejmladší návštěvnice domu v Lakeview se zapletla do nedovoleného vztahu s nevhodným mužem, a tak si vymyslela svůj vlastní nedovolený vztah s nevhodným mužem. Chtěla jeho prostřednictvím vyvolat dojem, že s dívkou soucítí, a získat si její důvěru.

Namísto toho se jí ale podařilo vytvořit situaci natolik komplikovanou a absurdní, že ani o pět měsíců později z ní nebyla ještě zcela venku.

Hlavním problémem byla její teta, která si vzala do hlavy, že tajemství budoucnosti její neteře leží v minulosti. Rozhodla se, že se s oním neobyčejným úředníkem setká, aby odhalila, jaké charakteristiky a rysy neteř u nápadníků vyhledává, a mohla je pak použít k nalezení dalšího muže podobných kvalit. Zdálo se to moudřejší než se tu nezbedu pokoušet provdat za nějakého třetího syna nebo duchovního z malé venkovské farnosti, o což se bez valných výsledků pokoušela už šest sezón. Teta Vera se navíc domnívala, že vzhledem k Beinu nevysvětlitelně odvážnému jednání, které v Lake Districtu předvedla, bude nejlepší, když to děvče provdá do kruhů ležících těsně za hranicí slušné společnosti, a tak její náhlé nekonvenční vystupování udrží pod kontrolou.

Kdyby se jí tak podařilo pana Daviese najít!

Bea samozřejmě nemohla dovolit, aby se její rodina měsíce honila za přeludem, a ke lži se jim přiznat nemohla, a tak se rozhodla, že panu Daviesovi připraví předčasné tragické úmrtí.

Sepsala smuteční oznámení a odnesla je do redakce novin, aby je v příštím vydání zveřejnili. Tím by ta záležitost skončila. Nebýt hraběte Fazeleyho, který se rozhodl, že se zhroutí ve vstupu do redakce londýnské *Gazetty* právě u jejích nohou.

Věděla, že vinit ho z něčeho takového není spravedlivé, protože tomu muži trčela ze zad pětatřicet centimetrů dlouhá dýka a rozhodně nebyl ve stavu, aby si mohl vybírat, komu se svalí k nohám. Beatrice jen měla tu smůlu, že se nacházela nejbliž v momentě, kdy mu nohy vypověděly službu a jeho srdce se zastavilo.

A najednou se ocitla uprostřed dalšího vyšetřování vraždy.

Bylo to během pronásledování lordova vraha, kdy obdržela ty dva monokly pod očima, ale to doma vyprávět nemohla. Kdyby zjistili, že se baví vyšetřováním vražd a plete se do věcí, do kterých jí nic není, byli by zděšení. Jaká nedbalost! Jaké ohavné způsoby! Jak odporně sebevědomé! Beztak už byli přesvědčeni, že při pohledu na zkrvavenou mrtvolu pana Otleyho ztratila schopnost jasně uvažovat. A samozřejmě také věřili, že je hluboce zarmoucená smrtí pana Daviese. Podle nich ji zcela zničilo vědomí, že ztratila jedinou šanci na štěstí. Ano, navzdory skutečnosti, že se její fiktivní milý usadil s manželkou a dvěma dětmi v Cheapsidu, Beina rodina věřila, že v sobě nepřestala žít naději na společnou budoucnost.

Zjištění, jak zoufale nízké mínění o ní mají, bylo velmi zahnbující.

Přesto se však nepokoušela je z takového přesvědčení vyvést, protože čím méně toho věděli o jejím skutečném počínání, tím lépe pro ni. Kdyby teta tušila, že Bea strávila celý týden vyslýcháním několika majitelů nefritové dýky, která ukončila život hraběte Fazeleyho, nejspíš by ji nechala umístit na oddělení pro choromyslné v Bedlamu. A kdyby zjistila, že při vyšetřování spolupracovala s vévodou z Kesgravu, nepochybně by jí ze samého šoku vypadly oči z důlků a skutálely se ze schodů.

Bea by pro takovou reakci měla pochopení, protože sama měla potíže strávit skutečnost, že vážený šlechtic, který má všechno – bohatství, příjemný vzhled i významné postavení –, si očividně užíval, když jí mohl pomáhat hledat vrahy. Nemusel s ní spolupracovat, měl přece svobodný přístup, kamkoli se mu zlíbilo, takže mohl každý střípek informací odhalit sám. Přesto Beu vyhledával a informoval ji o všech novinkách. Dokonce ji během plesu u Lelandových vyzval k tanci, přestože valčík při snahách odhalit vraha lorda Fazeleyho nijak nepomohl.

Kdejakému bláhovému děvčeti by se z toho mohla zatočit hlava. Bea naštěstí bláhová nebyla.

Byla jen dostatečně nerozumná na to, aby se do něj zamilovala, ale příliš chytrá, aby byt' jen na okamžik uvěřila, že její city opětuje.

Taková prozíravost byla dle jejího názoru hotovým požehnáním, protože jí bránila soužit se touhou po vévodovi, který pro ni byl zcela nedosažitelný. Ne, Bea se místo toho utvrdila v odhodlání najít si nějakou jinou pohlcující vášeň. Potřebovala se jen zaměstnat něčím, co jí pomůže nemyslet na Kesgravovy křišťálově modré oči, ostře řezanou bradu, plavé vlasy i jeho drzý smysl pro humor...

Vraždu!

Ano, vražda byla přesně tou věcí, kterou potřebovala, aby v myšlenkách neprodlévala nad vévodovými atraktivními rysy. Jakmile se zase dostane na svobodu, ze všech sil se vynasnaží, aby si nějakou záhadu našla. Během oněch tří týdnů, kdy byla zavřená v tomto domě, si celou věc stačila důkladně promyslet a došla k závěru, že toto je jediný lék na její beznadějnou zamilovanost. Odhalování vrahů za pomoci vlastní bystrosti bylo nesmírně vzrušující, a vždy když narazila na nějakou stopu, kterou mohla sledovat, nedokázala myslet na nic jiného.

Bylo to dokonalé řešení.

Skutečnost, že Kesgravovi slíbila, že přestane vyšetřovat hrůzná úmrtí, která jí přijdou do cesty, byla v takové situaci nepodstatná,

protože ona se rozhodla, že si nějaké najde sama. Rozdíl mezi těmito dvěma prohlášeními by někomu mohl připadat jako pouhý nepodstatný sémantický detail, ale podle jejího názoru byl dostatečně velký, aby se bez výčitek svědomí mohla pustit do práce. Zabaví se a zároveň dodrží dané slovo.

Všechno tak bude v naprostém pořádku.

Kdyby jen vévoda přestal navštěvovat tetu, aby se ujistil, jak se Bea zotavuje.

Pokaždé když jí Flora oznámila, že je dole v salonku vévoda a ptá se na její zdraví, sevřelo se jí srdce. Věděla, že o ni má upřímnou starost, protože byl s ní, když k onomu útoku došlo, a na vlastní oči viděl, jak potom vypadal její obličej. Věděla, že ho velice rozrušilo vidět ženu zbitou tak neslýchaným způsobem. O nic víc nešlo. Jeho zájem o ni nebyl osobní. Bea byla přesvědčená, že by stejnou starost projevil o jakékoli stvoření, které by utrpělo taková zranění – o podkoního, majordoma či koně –, a pouze díky tetinu odhodlání udržet ji co nejdéle doma se začal strachovat, že jsou její zranění vážnější, než se zpočátku zdálo. Kdyby věděl, že teta Vera pouze využívá nastalé situace, přestal by je každé tři nebo čtyři dny navštěvovat, aby se doptal na její zdraví.

Bea navíc pojala podezření, že si je teta velmi dobře vědoma skutečnosti, že jakmile bude její neteř prohlášena za natolik zdravou, aby se mohla vrátit do společnosti, vévodovy návštěvy ustanou, a měla tedy o důvod víc celou věc oddalovat. Takto její dům pravidelně navštěvovala jedna z nejžádanějších partií v celém Londýně a tetino postavení se tím značně vylepšilo. Hyde-Clareovi se sice nacházeli na samém okraji společnosti a od lvů salonů se lišili asi jako myšky od tygrů, ale s neutuchající vytrvalostí se stýkali se sobě podobnými. Vévodova přízeň však tetu Veru katapultovala do centra dění, což se projevovalo tím, že hostitelky, které by ji dříve pozdravily pouhým zdvořilým

kývnutím hlavy, se s ní teď dávaly do řeči. Přitom tvrdila, že to snáší, jen aby zlepšila vyhlídky své dvacetileté dcery Flory, ale každému bylo jasné, že si tu pozornost náramně užívá. Její nálada vystoupala do takových výšin, že dokonce svolila, aby její syn konečně mohl chodit na lekce boxu do proslulého klubu Džentlmen Jack. K tomuto šokujícímu zvratu došlo poté, kdy se k tetině nelibosti před Kesgravem náhodou zmínil o Beatricině zranění. Russell totiž vytrvale usiloval o vévodovu pozornost a uznání. (Podrobnosti o tom, jak se o jejich rozhovoru dozvídá jeho sestřenka, zůstávaly Russellovi skryty, ale vévodovi to rozhodně sloužilo ke cti.)

Kesgrave však nebyl jediným příslušníkem *smetánky*, který projevoval zájem o Beatricino zdraví. Teta byla podobně nadšená i z další pravidelné návštěvnice, energické lady Abercrombiové. Překrásná vdova, která byla proslulá svým důvtipem, směrlostí a milostnými avantýrami, se z nějakého záhadného důvodu rozhodla, že si z Bey udělá projekt pro nadcházející sezónu. Byla odhodlána učinit nemožné – změnit starou pannu s nevýraznou tváří v populární osobnost. Od svého plánu se nehodlala za žádnou cenu nechat odradit, bez ohledu na to, jak moc se ji teta Vera snažila přesvědčit, aby si vybrala jinou dívku. A samozřejmě na to vynakládala skutečně nemalé úsilí, protože záměr jejího lordstva přitáhnout pozornost společnosti k její podivínské, nevypočitatelné neteři byl v přesném protikladu s tím jejím. Teta Vera se původně místo Bey snažila prosadit svou krásnou dceru, ale její lordstvo toužilo po skutečné výzvě. Tetiny návrhy se tedy zaměřily na dceru paní Marltonové, což byla dívka sice pohledná, ale výrazně kulhala, takže neměla šanci ve společnosti uspět.

Jenže lady Abercrombiová tvrdohlavě trvala na Beatrici a pravidelně posílala tetě Veře vzkazy, v nichž se dotazovala, kdy by se mohla se svou chráněnkou setkat a probrat s ní plány na začínající sezónu. Z jejích dopisů, které byly stručné, ale nadšené, byla teta

značně rozrušená. Původně se totiž domnívala, že hraběncin zájem o její neteř po několika dnech ochladne. Ta dáma měla přece pověst přelétavého motýla, který co chvíli mění směr. Jenže v okamžiku, kdy se zaměřila na Beatrici, se u ní zčistajasna projevila sloní paměť.

To bylo naprosto nespravedlivé.

Bea podobně jako teta očekávala, že zájem jejího lordstva rychle pomine, a nedokázala si vysvětlit, proč ta žena na svém plánu tolik trvá. Jednalo se o dámu, která se pomalu, ale jistě blížila k šedesátce a libovala si v módních novinkách. Jako domácího mazlíčka chovala africké lvíče a svůj přijímací salon nechala zařídit v orientálním stylu tak extravagantním, že mohl konkurovat královskému paláci v Brightonu. Ale staré panny nebyly žádnou vzácností a v londýnských plesových sálech jich bylo jako máku. Pokud se lady Abercrombiová rozhodla udělat z někoho takového hvězdu sezóny, mohla si snadno vybrat nějakou jinou ženu, která nebyla téměř měsíc vyřazena ze společnosti.

Za hraběnciným zájmem tedy muselo být ještě něco jiného. Bea se původně domnívala, že se vdova obává, aby se na veřejnost nedostala informace o jejím poměru s jedním ze synových přátel. Lady Abercrombiová hostila mladíka během vánočních svátků a prožila s ním krátký románec. Tuto skutečnost chtěla před synem utajit a doufala, že si s Beou mohou vzájemně pomoci. Slíbila, že jí pomůže k popularitě, pokud za to získá její mlčení. Bea ji tehdy podezírala z vraždy lorda Fazeleyho, neboť vdova měla k jeho zabití nejen důvod (hrabě se ji pokoušel vydírat), ale také příležitost. Byla totiž původní majitelkou dýky, kterou byl zavražděn.

Bea však o žádné obchody neměla zájem a hraběncinu nabídku zdvořile odmítla. Očekávala tedy, že tím se jejich vzájemný kontakt přeruší. Ta žena ale nepřestávala trvat na svém.

Byla to záhada.

Byla to však záhada dostatečně velká na to, aby Beu dokázala rozptýlit od myšlenek na Kesgrava? Dívka stoupala po schodech do svého pokoje a přemýšlela nad odpovědí.

Najednou jí hlavou proběhla vzpomínka na jeho modré oči a na to, jak se smál jedné z jejích pichlavých poznámek.

Ovšemže ne.

Potřebovala něco strašidelného, vysilujícího a nepochopitelného.

Myšlenky se jí jako už mnohokrát v uplynulých týdnech stočily k otázce, jak by se k něčemu takovému mohla dostat. Nenapadal ji žádný přímočarý způsob, jak se dozvědět o oběti vraždy, která by potřebovala zjednat spravedlnost. Jako zdroj informací se logicky nabízely místní noviny, a Bea si proto londýnskou *Gazettu* četla každé ráno, jakmile ji strýc Horác pustil z rukou. Tento zvyk si osvojila s nadšením a vervou, ale po třech týdnech pečlivého pročitání byla připravena to vzdát. Den co den tam nacházela jen nudnou snůšku politických zpráv, divadelních recenzí a obchodních novinek. Na stránkách novin nebylo k nalezení ani jediné podezření na násilný čin či nevysvětlitelné úmrtí. Během celého času, kdy se četbě věnovala, bylo z řeky vytaženo jen jediné tělo a to patřilo námořníkovi naloženému ve skotské, který se v opilosti nakláněl z lodi a při pádu si rozbil hlavu o plovoucí prkno. Nehodu sledovalo pět dalších námořníků, takže neexistovala šance, že by ho někdo strčil.

Našla oznámení o hledaných lupičích a ukradeném majetku, ale Beu hledání uloupených náhrdelníků a ztracených tabaterek nezajímalo. Její představy směřovaly mnohem výš a její schopnosti vyžadovaly větší výzvu.

Očividně to tedy chtělo najít nějaký jiný způsob, ale zatím nevymyslela jaký. Ani se svou nově nalezenou nebojácností, s níž dokázala otevřeně popichovat modrooké vévody, se neodvažovala sama navštěvovat chudší části města nebo si bez doprovodu

zaplatit cestu do přístavu. Takové jednání by bylo pošetilé a nebezpečné, a přestože velmi toužila po nějaké pohlcující činnosti, nehodlala při jejím získávání přijít k úrazu. Během vyšetřování totiž už dvakrát čelila napadení. Dostala několik ran pěstí, které vedly k opuchlým očím a monoklům, a také utrpěla ránu do hlavy a byla uvězněna ve staré kůlně. K oné druhé události došlo během vyšetřování smrti pana Otleyho v Lake Districtu. Tehdy se z té kůlny musela doslova probít a vylamovat jedno dřevěné prkno za druhým. Stavba byla naštěstí tak zchátralá, že se jí to podařilo.

Ne, lepší bude, když se spřátelí s některým z vyšetřovatelů z Bow Street, který už na vyšetřování nějakého zločinu pracuje, a potřebné informace z něj vymámí. Takový plán s sebou nesl jistá úskalí, protože Bea zatím netušila, jak se s někým takovým setkat. Vyšetřovatelé pracovali v kanceláři smírčího soudce na Bow Street. Možná by stačilo zajít do některé z přilehlých hospod, kam si muži po vyčerpávajícím dni plném chytání kriminálnků chodívali dát pintu.

Ten nápad nebyl zcela neproveditelný, protože Bea oblečená v Russellových šatech dokázala celkem přesvědčivě zahrát muže. Jak s oblibou říkala teta Vera, měla široká, mužsky tvarovaná ramena. („Hodí se leda tak na šerm, drahousku, ale pro ženu jsou taková ramena zklamáním.“) Při podobných výpravách ale znamenala výhodu, a Bea navíc uměla mluvit o oktávu hlubším hlasem, takže zněl více méně mužsky. Problém byl pouze s načasováním, protože se docela dobře nemohla večer vyplížit z domu. Pokud by zmizela během odpoledne, nikdo by si toho nevšiml, ale vpodvečer od ní rodina očekávala, že opustí pokoj a připojí se k nim na večeři.

Ale kdyby se jí to podařilo nějak zařídit...

„Pojď honem,“ zvolala naléhavě Flora, která najednou bez zaklepání vtrhla do jejího pokoje. „Rychle, než si toho všimne.“

Bea se otočila a zmateně pohlédla na sestřenku, jejíž oříškově hnědé oči plály vzrušením a nezbedností. „Kam mám jít?“

„Do přijímacího salonu,“ vysvětlovala Flora. Zavěsila se do Bey a táhla ji z pokoje. „Máš návštěvu, ale mamá to ještě neví. Když se dolů dostaneš dřív než ona, už s tím nic nenaděláš. Jen si to představ, Beo, společnost! Po všech těch dlouhých týdnech! Musíš být už napůl šílená, když jsi takovou dobu nemohla mluvit s nikým jiným než s rodinou. Já bych tedy byla.“

Bea se nad Flořiným přeháněním usmála, protože možnost číst si jednu knihu za druhou bez neustálého přerušování společenskými povinnostmi rozhodně nebyla okolnost, která by podlamovala její duševní zdraví. Vlastně bylo jen málo věcí, které by v jejích představách zosobňovaly šťastný život, jako sedět sama v útulné místnosti plné knih, pohodlných křesel a talířů ještě teplých rohlíků.

Když se ale nad slovy své sestřenky hlouběji zamyslela, musela uznat, že na nich bylo něco pravdy. S každým dalším týdnem v ní narůstala nespokojenost s momentální situací a to svrbění v končetinách by se dalo popsat jediné jako neklid. Jako by se z jejího každodenního života něco vytratilo. Když se nad tím teď pozastavila, uvědomila si, že to něco byla nejspíš společnost dalších lidí.

To zjištění ji šokovalo a ihned se je snažila v duchu popřít, protože jestli bylo v životě Beatrice Hyde-Cleareové něco, po čem skutečně netoužila, pak to byla společnost. Byla takové zvláštní stvoření, tak nejisté, až ji to paralyzovalo, takže se zakoktávala i při odpovědi na ty nejobyčejnější otázky, jako bylo její zdraví. Přestože naprosto přesně věděla, co chce říct, a slova si v hlavě pěkně poskládala, nedokázala je ze sebe vypravit, aniž by přitom nemotorně zakopávala o každou slabiku.

Když před šesti lety poprvé vstoupila do společnosti, znamenalo to zklamání nejen v očích její rodiny, ale i v jejích vlastních.

Tohle všechno byla sice pravda, ale nyní už to nebyla pravda celá. Od události na panství v Lakeview prodělal její temperament dramatický vývoj a ona se díky tomu necítila tolik zastrašená osobami vyššího postavení. Když ve dvě hodiny ráno stála v opuštěné knihovně Skeffingtonových naproti Kesgravovi, zatímco mezi nimi na podlaze leželo zkrvavené tělo pana Otleyho, něco se v ní nevratně změnilo. V té chvíli, kdy věřila, že on je tím vrahem a že její život každým okamžikem ukončí, aby se tak zbavil nepohodlné svědkyně svého hrůzného činu, uvědomila si, co to znamená mít skutečný strach. Obavy, které prožívala v přijímacích salonech a plesových sálech, se v porovnání s tím zdály zanedbatelné. A nebyla přece tak bázlivá, aby se děsila něčeho zanedbatelného.

V šestadvaceti letech tedy učinila šokující objev, totiž že člověk potřebuje společnost druhých. Celý život dosud strávila snahami od všech se co nejvíc oddělovat, a každou společenskou událost tedy považovala za muka, která je třeba přetrpět, aby se pak zase mohla vrátit do ticha svého pokoje a číst si. Nevyvíjela žádné úsilí vytvářet vztahy s druhými a nepokoušela se ani najít si konečně muže, s nímž by si mohla užít potěšení z čilé konverzace.

Ach, pomyslela si a cynicky se přitom bavila na svůj vlastní účet, takže to všechno bylo přece jen o vévodovi z Kesgravu.

Za všechno mohl on.

Ale ne, bránil se vehementně jakýsi hlas v její hlavě. Mohl za to i vikomt Nuneaton, další host onoho památného pobytu v Lake Districtu, okouzlující švihák, který ji dokázal rozesmát. A vlastně to tak trochu bylo i o lady Abercrombieové a jejím absurdním nápadu, že z Bey udělá hvězdu letošní sezóny.

„Tak pojď, ty hloupá,“ pobízela ji Flora a vlekla ji za sebou na schodiště. „Musíme se dostat do salonku, než na to přijde mamá. Jakmile se s naším hostem dáš do hovoru, nebude už moci tvrdit, že máš pohmožděný obličej a nesmíš do společnosti. Pak

budeš moci jít na ten dnešní ples u Pembertonových a flirtovat s vévodou z Kesgravu.“

Bea se prudce zastavila na prvním schodu. Zírala na svou sestřenku a nebyla schopná udělat další krok. „Cože?“

Flora se usmála. „Flirtuješ s ním už celé měsíce. Popichuješ jeho ego a on zase zpochybňuje tvé předpoklady. Je to váš způsob komunikace a on si to stejně jako ty náramně užívá. Teď už to chápu. Dřív jsem si to neuvědomila, protože mě rozptyloval pan Davies, ale od té doby, co sem Kesgrave začal docházet den co den, jen aby se zeptal na tvé zdraví, pochopila jsem pravdu.“

To, co sestřenka naznačovala, bylo tak směšné, že se Bea téměř nedokázala nadechnout. Odmítavě potřásla hlavou a protestovala proti tvrzení, že by sem chodil každý den. „Je to jen dvakrát týdně.“

Flora se tiše zasmála a jemně ji táhla ze schodů. „Poslouchej se, co říkáš, drahoušku. Vévoda se natolik obává o tvé zdraví, že sem chodí *dvakrát týdně*. Očividně je do tebe blázen.“

To nehorázné prohlášení způsobilo, že měla Bea najednou v hlavě tolik myšlenek, že nevěděla, kterou začít.

Ne, to není tak úplně pravda. Věděla přesně, kde začít. Třeba tím, že to prohlášení nebylo tak nehorázné, jak by mělo. Její zkušenosti s muži byly sice omezené, ale s Kesgravem strávila dost času na to, aby si uvědomila, že k ní něco cítí. Samozřejmě to nebyla láska, nebo dokonce zamilovanost, ale dozajista se tu dělo něco, co ho nutilo znovu a znovu vyhledávat její společnost. Věděla, že to nechápe ani on sám, ale i kdyby ano, k ničemu by to nebylo. Patřil k nejvýše postaveným mužům v celé Anglii a byl vychovaný k tomu, aby ve všech směrech vynikal. Nemohl si vzít za manželku všední starou pannu. Vybere si nějakou slečnu Nesrovnatelnou a udělá z ní elegantní hostitelku, jež ozdobí jeho dům elegancí a krásou. A vzhledem k tomu, že se blížily jeho třiatřicáté narozeniny, Bea očekávala, že se to nejspíš stane každým dnem.

„Ty to nechápeš,“ řekla poněkud zoufalým tónem a hlavou jí přitom běžely všechny ty věci, o nichž její sestřenka neměla ani tušení. Například to, proč sem vévoda vlastně dvakrát do týdne chodí. Bez ohledu na to, co k ní cítil, nebo necítil, vracel se sem z pocitu povinnosti. Potřeboval se prostě ujistit, že se Bea z toho výprasku, jehož se stal svědkem, aniž mohl jakkoli pomoci, úspěšně zotavuje. To bylo vše. Nešlo o důsledek nepotlačitelné zamilovanosti. „Ani to nemůžeš chápat.“

Její vášnivě popírání však Floru ještě víc pobavilo. „Samozřejmě, drahoušku, nemusíme o tom teď mluvit. Ale už si prosím pospěš.“ Znovu uchopila Beu za paži a poháněla ji kupředu. „Myslím, že slyším mamá. Mluví s paní Emersonovou o zítřejší večeři. Nemůže být daleko.“

Bea byla za změnu tématu tak vděčná, že Floře za její ohleduplnost málem poděkovala. Raději však držela jazyk za zuby, protože takový komentář by odhalil, že je ve skutečnosti zoufalá, což byla skutečnost, kterou chtěla zatajit sama před sebou i před svou sestřenkou. A navíc opravdu slyšela, jak se hlas tety Very, jímž pevně ujišťovala hospodyni, že o vodový pudink nikdo nestojí, s každou další vteřinou, kterou trávily u paty schodiště, blíží.

Pochopila, že skutečně musí spěchat, a běžela s Florou do haly a pak až na práh přijímacího salonu. Tam se obě prudce zastavily, aby se ujistily, že vstoupí důstojně. Beu najednou přepadl strach, že tetiny námitky byly ve skutečnosti míněny upřímně a neměly jen posloužit jejím plánům. Co když její tvář ještě nese stopy po nedávném útoku? Než sestřenka stačila otevřít dveře, Bea ji popadla za ruku a naléhavě se zeptala: „Oblíčeť už mám zahojený, že ano? Nezůstaly tam nějaké vybledlé modřiny, kterých jsem si v zrcadle nevšimla?“

Flora se zasmála. „Zmizely už dávno. Netuším, jak dlouho obvykle trvá, než se jejich barva změní z černé na fialovou a pak na žlutohnědou, ale ty ses uzdravila nadpřirozeně rychle. Ujišťuji

tě, že matka byla zničená, když zjistila, jak rychle se to zlepšuje. A teď už přestaň zdržovat a pojď. Musíme jít dovnitř hned, nebo tam nevstoupíme nikdy.“

Bea odhodlaně přikývla, a teprve když Flora začala otvírat dveře, si uvědomila, že měla natolik plnou hlavu Kesgrava a pocitů zahanbení, že se nestačila zamyslet nad tím, kdo by tím návštěvníkem mohl být. V okamžiku, kdy spatřila tmavě hnědé vlasy dědice rodiny Skeffingtonových, byla proto naprosto zmatená.

KAPITOLA DRUHÁ

Flora hladce vplula do pokoje a ve tváři měla nadšený výraz, jako by vítala dávno ztraceného přítele.

„Můj drahý pane Skeffington,“ řekla a přitom se sklonila k pokloně. On se přitom odvrátil od krbové římsy, kde postával, a podíval se, kdo k němu přichází. „To je skutečně nádherné překvapení. Jsme tak rády, že jste nás navštívil. Prosím, posaďte se. Každou chvíli se objeví Dawson s konvicí čerstvého čaje. Doufám, že máte čas dát si s námi šálek.“

Mladý muž ustaraně zatěkal očima k Beatrice, mírně zrudl a potom zamumlal cosi, co mohlo být ano i ne, nebo snad nějaký komentář o počasí. Skutečně se to nedalo poznat.

Flora si udělala pohodlí na pohovce a Bea, která neustále po očku sledovala jejich hosta, se posadila na vedlejší křeslo. Andrew Skeffington zvážil své možnosti, rozhodl se pro křesílko z růžového dřeva a sedl si. Potom pevně sepal ruce a několik dlouhých vteřin je upřeně studoval. Ať už přišel do domu Hyde-Clareových za jakýmkoli účelem, očividně mu to nebylo příjemné.

Přestože si Beatrice jeho nepohodlí náramně užívala, k vlastnímu překvapení při pohledu na mladíka, který ji před časem praštil prknem do hlavy a zamkl ve staré kůlně, kde se pak strachovala o život, pocítila také soucit. Když tenkrát se zakrváceným čelem a bolavou hlavou seděla v té příšerné barabizně, v představách

se jí honily děsivé myšlenky na to, že se vrah pana Otleyho co nevidět vrátí, aby ukončil i její život. Nemohla tušit, že zlosyn, jenž ji zamkl uvnitř, tak učinil v domněnce, že zlosynem je ona.

Pan Skeffington ji totiž během vyšetřování vraždy obchodníka s kořením přistihl a došel k přesvědčení, že právě ona je vrahem. Pokud by se na to podívala jeho očima, byl to vlastně dokonale logický závěr. Vždyť ji viděl, jak se vyplížila z jeho pokoje, kde pátrala po nějakých stopách. Navíc po jejím odchodu našel ve své ložnici usvědčující důkaz v podobě zakrváceného svícnu. Mladý dědic tedy přirozeně usoudil, že se to pokoušela nastražit tak, aby vypadal jako vrah, a zamaskovat tím vlastní vinu.

Bea jeho motiv chápala a nemohla mu to mít příliš za zlé. Nechtěl ji přece zabít. Jen ji potřeboval zavřít v kůlně, než přivede rodiče, aby mohli přihlížet tomu, jak ji obviní. Původně neměl v plánu, že se k nim cestou přidá veškeré osazenstvo domu, a to včetně její tety a vévody. Tu ostudu tedy nemohla klást za vinu jemu. Kdyby trpělivě vyčkala jeho návratu a nesnažila se probít ven, neobjevila by se před nimi jako nějaké umolousané divoké zvíře.

To, co na něm nesnášela, bylo jeho povýšené chování a zatvrzelé odmítání vyslechnout si její rozumné zdůvodnění, když se mu všechno pokoušela vysvětlit. Místo toho začal prohlašovat, že měla poměr s panem Otleyem, a jako důkaz o její pochybné morálce uvedl příběh o smyšleném panu Daviesovi. Navíc uvedl, že se proti němu spolčila s Kesgravem. Prý žasne, jak se vévoda o někoho takového mohl zajímat, a jeho chování přičetl na vrub všudypřítomné venkovské nudě. Přesný termín, který při Beatricině popisu použil, byl „zvrácené povyražení“.

Do jediného prohlášení se mu podařilo vměstnat veškeré ponížení, jakého se mladá žena může obávat, a Bea si uvědomila, že něco takového bude mnohem těžší odpustit než onu ránu do hlavy.

Když se ale na něj dívala nyní, jak tu stál se sepjatýma rukama, které tiskl tak pevně, až mu zbělely prsty, zjistila, že mu dokáže odpustit i tu ohavnou scénu. Vzpomněla si, jak vypadal, když nakonec vyšla pravda najevo. Ve čtyřiašedesáti letech by se dal jen stěží nazvat dítětem, ale když zjistil, jak hluboko sahá krutost a bezohlednost jeho rodičů, jako by se změnil v bezradného malého chlapce. Naposledy ho spatřila v okamžiku, kdy ho z místnosti odváděl nečekaně laskavý vikomt Nuneaton, který byl jeho vzdáleným bratrancem.

Ačkoli se zdálo, že hodlá své ruce pozorovat navždy, najednou vzhlédl a s nucenou důrazností prohlásil: „Slečno Hyde-Clareová, musím se vám omluvit za své příšerné chování během podzimního pobytu v Lakeview. Musíte si o mně myslet, že jsem ten nejhorší ničema. Pokoušel jsem se očernit vaše jméno, zatímco mé vlastní... zatímco mé vlastní...“ Na okamžik se odmlčel, a ačkoli to bylo neuvěřitelné, prsty mu zbělely ještě víc. Potom však pokračoval, jako by se nic nestalo. „... zatímco mé vlastní se stalo synonymem zrady a lžě. Víím, že to nemohu napravit tím, že k vám nyní promluvíím upřímně a jasně, ale jsem odhodlán udělat správnou věc a očistit rodinné jméno.“

Byl to důstojný proslov plný ušlechtilých záměrů, a přestože mu Bea zatím zcela neodpustila jeho díl viny na celé záležitosti, nemohla mu odepřít souhlas. Než ale stačila odpovědět, do pokoje vešel Dawson s podnosem a v patách se mu držela teta Vera. Nechápala totiž, na co ten člověk myslí, že nese čaj do prázdného přijímacího salonu. Když v křesle z růžového dřeva spatřila mladého Skeffingtona, zamračila se. Její rozčilení se ještě prohloubilo, jakmile zjistila, že naproti němu sedí její neteř. Mladík netušil, jaká situace se v rodině momentálně odehrává, a celý zbledl, protože očekával, že se od ženy, již před časem tolik urazil, dočká tvrdého pokárání. Vyskočil z křesla.